

Çiçeğimi Ver Bana

– redfer · 15 Nisan 2024

*

ben bir kiraz ağacıym
pembe çiçekli
siz beni bilemezsiniz
bu yaşa değin bir kiraz ağacının altında oturduğunuz bile şüpheli
belki de mavi bir lalenin cezbesindeyiz en fazla
en fazla bir lale devrinde
giderek büyüyen mor bir mürekkep lekesi gibi
bir resmin sükunetine sızmış
bir hayat sizinkisi

iki ağacın
birbirine uzaklığı kadar uzak
kalp ile kanın yakınlığı kadar yakındınız nihayetinde
ben pembe çiçekli cümlelere indirgeyerek yaşarken hayatı
siz sözcüklere hükmeden hayatın ta kendisiydiniz
en fazla
namlusu kendinize dönük bir silahın tetiğine dokunaklı
kelimelerle vurulmaktı

yüreklice...

bu yüzden laleler
kırmızı vazoların üzerine düşen ateşten çiçeklerdi de
ben köklerimle sarıldığım topraktım
bakabileceğim
kendimden başka çehre
yansımamı görebileceğim kuyudan başka
ayna yoktu

koca bir mevsimi içinde taşıyan mart ayı gibi
bir mumun üzerinden elini geçiren zahidin duyduğu
cehennemi acı gibi
yusufun gömleğini arkadan yırttığı gece
züleyhanın sırtındaki giysinin kırmızısı kadar
bir hayattı yaşadığımız

bir mumun alevine söyledikleri her ne ise
hiç bilemediniz
hangi aynaya düşer bir ormanın derinliği
hangi ormanın sathına düşer bir aynanın görüntüsü
hiç bilemediniz
yaşadığımız hikayeleri
bir kiraz ağacı mı çıkar mevsimin dışına
bir mevsim mi düşer kiraz ağacının içine
hiç düşünemediniz

alfabesi bilinip de
harflerinin birbirine nasıl katılacağı
bir türlü öğrenilemeyen bir yazı ile
yazılmış bir hikayeyim
okuyamadınız
benzer sıkıntılarınızla
başınız çevirip bakamadınız

geçen zaman kurgu değil hayattı
birinin var olması için diğerinin yokluğu gereken
bir ilişki ikilisi değildi bizimkisi
göğsümüzdeki kuyunun sesinde

sürekli çođalan bir sevgiydi
yine bozguna uğrayan
ve daima dağılan bir aks-i sedaydı

kiraz ağacıyken ben
bir kiraz çiçeğinden daha iyi ne yakışırđı bana
ay deniz üzerinde hiç görmedim
hiç deniz olamadım ay üzerine düşüren
oysa bir kuyunun derinliđindeki suyun üzerinden
gülümserken ay bana
kuyu adedince çođalan aydım

razılığın ne anlama geldiğini öğrendim önce
razılığın gelecek gibi geçmişe de yürüdüğü gün
çözölemeyen bütün düđümlerim çözüldü
ahşap kapı
sade çizgilerle oyulmuş kapı tokmağı
su değdiğinde sardunyanın kokusunu saldığı ağustos sabahı
suyu ilk kez tanıyan sabinin üryanlığı kadar
hakikattim
peçesiz
perdesiz

sizde
pembe çiçeklerinin rengini kendi gözlerinizle göreceđiniz
bir kiraz ağacı dikseniz
ufakta olsa bir bahçenin köşesine
şöyle kuyunun tam üzerine salsa dallarını kiraz ağacı

dese ki
ya Fettah
aç artık kapıları
ya Basit
çöz dilimin bağını
ya Rezzak
ver nasibim ne ise
ya Vedüd
gözümün yaşını eksik etme
çiçeğimi ver bana razıyım

dese ki
ben ki yusufunu yitirmiş
bir kuyunun üzerine eğilmiş pembe çiçekli bir kiraz ağacıym
bir kuyum vardı
bir de yusufum
günler geçti
ben yusuftan
ben pembe çiçeklerimden vazgeçmedim
asla

redfer